

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Professem la fe en el Credo

Estem acostumats, quan participem en la Missa dominical, a resar junts el credo després de l'homília del celebrant. Es tracta d'un text que hem après a mesura que ens hem anat incorporant a les celebracions des de ben petits o bé en edat adulta. Un text que potser el recitem de manera rutinària i no sempre ens aturem a pensar a fons el que diem com a comunitat que professa la seva fe.

Doncs bé, enguany es compleixen 1.700 anys de l'elaboració d'aquest text. Va ser en el concili de Nicea, el primer concili ecumènic en la història de l'Església, l'any 325, quan els pares conciliaris tingueren la necessitat de posar per escrit quin és el nucli, el centre de la nostra fe, especialment quan hi havia alguns teòlegs que mantenien posicions i doctrines diferents en referència a qui és Jesucrist, si era home o era Déu, o les dues coses a la vegada. No era un tema menor, ja que l'Església es jugava la seva essència teològica. Aquell concili tractà altres temes més organitzatius i disciplinaris per posar-se d'acord en aquella Església naixent. Nicea inaugurà una pràctica a l'Església, perquè a aquell concili n'han seguit vint més al llarg de la història, i cada un d'ells ha estat un moment important que ha ajudat a consolidar i projectar la vida cristiana a cada moment de la història.

És per aquest motiu que aquest aniversari és especial en la vida de l'Església. Al llarg d'aquest any, a tot el món s'han organitzat

Trinitat, d'Andrei Rubliov

simposis, i també a la nostra Facultat de Teologia, conferències a centres i parròquies i celebracions, com la que tindrà lloc aquest dissabte a la Sagrada Família, amb una pregària ecumènica per donar gràcies a Déu per la celebració d'aquest esdeveniment.

Però tornem a la professió de fe que ens aplega a tots els cristians. En el credo confessem, en primer lloc, l'essència de Déu. Tal com Jesucrist ens ha revelat, Déu és comunió d'amor, és Trinitat, és la Santíssima Trinitat. En ell hi ha tres persones ben definides i ben unides: el Pare, creador, que

dona l'amor; el Fill, engendrat, no pas creat, que rep l'amor i dona la vida per nosaltres, fent-se home i redimint-nos del pecat; i l'Esperit Sant, igual al Pare i al Fill, que és aquest amor, donador de vida, i que habita en el cor de cada batejat.

Aquesta és la fe que ens uneix entre tots els cristians, de confessions diverses però units en la mateixa fe. Que Déu sigui comunió d'amor, comunió trinitària vol dir que es manifesta com el que és, i fa que nosaltres esdevinguem cridats a la comunió personal i comunitària amb Ell. Per això professem també que creiem en l'Església, com a expressió i signe d'aquesta comunió amb Déu. L'Església que professem que és una, tal com Jesucrist la volgué, santa per la presència de Déu, catòlica, universal i present arreu, i apostòlica, ja que rep el mandat del Senyor a través dels apòstols. En aquesta Església, on habita la presen-

cia de Déu, nosaltres hem rebut el do de la fe, en som membres i practiquem la caritat com a deixebles i seguidors d'Aquell que és amor i caritat infinita.

Cada diumenge quan celebrem el centre de la nostra fe en l'Eucaristia, professem el que creiem amb el compromís de ser dignes membres d'aquesta comunitat que és l'Església, aplegada per Crist. Una comunitat variada i heterogènia, oberta i acollidora, amb una missió evangelitzadora, que cerca viure la caritat i l'amor de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. Donem-ne gràcies a Déu.

ENTREVISTA

Litúrgia
hispano-mossàrab

IGNACIO TOMÁS CÁNOVAS

En la darrera edició del Seminari de Litúrgia Hispana, que organitza l'Institut de Litúrgia *ad instar facultatis* (AUSP) des de 2017, que va tractar de la iniciació cristiana a la litúrgia hispano-mossàrab, es va presentar la nova càtedra «Litúrgia hispana i els seus contextos històrics i culturals», que dirigirà el Dr. Ignacio Tomás Cánovas. Aquest seminari és l'únic que es fa a Espanya sobre la litúrgia hispano-mossàrab, que es va començar a desenvolupar a la Península Ibèrica des dels inicis del cristianisme.

Quina vinculació ha tingut l'Institut de Litúrgia amb la litúrgia hispano-mossàrab?

A Catalunya hi ha hagut diferents professors, autors, que s'han preocupat per l'estudi de la litúrgia hispana. Inclús en la darrera reforma del cardenal Marcelo González Martín hi va haver la intervenció de professors del nostre Institut, com el P. José Aldazábal o D. Gabriel Ramis. Per tant, hi ha una vinculació estreta, un interès per l'estudi de les fonts, no només litúrgiques, sinó també arqueològiques.

Quina finalitat té la nova càtedra?

Pretén estudiar i aprofundir en aquesta litúrgia hispano-mossàrab, que s'ha desenvolupat al llarg dels segles a la península. D'altra banda, la litúrgia comporta també tota una gamma d'altres valors, com ara l'artístic, el literari, el teològic, el moral, l'arqueologia, l'arquitectura... És tot un conjunt d'expressió; per tant, és una càtedra interdisciplinària.

Per què era necessària la seva creació?

Des que es va crear l'Institut de Litúrgia *ad instar facultatis* es va considerar que era una part important: primer, per tots els testimonis litúrgics que tenim a Catalunya —arqueològics, històrics...—, però també a tota la península. Per tant, ja es va pensar que havia de ser un element fonamental que, d'alguna manera i a dia d'avui, a Espanya no existeix. Serà un lloc on es podrà trobar la bibliografia, les fonts... i tot vinculat a l'Ateneu U. Sant Pacià.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Germans dels més febles

Un missioner retorna a la seva missió africana. Uns dies després escriu als seus amics europeus: «Ja és la quarta vegada que retorno a la missió després d'unes vacances a Europa. M'ha sobtat, altra vegada, aquella munió d'adolescents i joves que s'aglomeren a l'aeroport entorn dels viatgers per portar el seu equipatge i així rebre, en euros, una propina de somni. Aquí un euro sobrepassa, sovint, el salari diari d'aquells que tenen la sort de trobar un treball remunerat. La immersió en la realitat ha estat accelerada pels esdeveniments. Molts esperaven el meu retorn per exposar-me les seves necessitats: menys de dos euros per inscriure el seu fill a l'escola; una mare, amb un fill petit, desitja entrar en el projecte de petites empreses per obrir un taller de costura...

Molts europeus consideren que força accions d'aquestes són paternalistes i parlen de prioritats i fins i tot d'exclusivitat pel desenvolupament, ignorant la riquesa i la bellesa de la caritat. Un desenvolupament necessari però que els països rics són incapaces de generar, d'acompanyar i de fer avançar amb coherència i encara menys de manera duradora i eficaç. Occident té massa principis grandiloqüents però desconeix l'experiència

del sofriment i de la misèria dels altres. Molta exigència verbal de dignitat però poca a l'hora de viure-la i fomentar-la». Les dues concepcions apuntes haurien de ser complementàries: elaborar i realitzar projectes de promoció, viables i amb possibilitats de futur; ajudar, també, els qui viuen aclaparats per la misèria immediata i difícilment trobaran una sortida reeixida. Ambdues treballen pel Regne de Déu, perquè guarden el manament de Jesús de caritat, humilitat i abnegació.

És gran la nostra responsabilitat envers aquestes persones germanes que viuen en la necessitat. De la nostra solidaritat depenen els grans projectes i les petites ajudes. Missioners i cooperants aposten amb la seva activitat la solidaritat de les comunitats cristianes. La nostra aportació, feta com a testimoni de caritat fraterna, és alhora una pràctica de justícia i un testimoni eclesial de fe, units amb Crist amb un amor actiu. L'Església, malgrat la feblesa dels seus membres, segueix treballant per consolar, defensar i alliberar els més febles. No trenquem aquesta fraternitat. «Que cadascú doni allò que de cor ha decidit, no de mala gana ni per força, perquè Déu estima el qui dona amb alegria» (2Co 9,7).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El amor y la intimidad
con el Pastor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Al seguir las celebraciones de Pascua nos encontramos con la contemplación del Buen Pastor. El Señor nos ama hasta el punto de dar su vida por cada uno de nosotros. El Señor no es solo «la guía, el Cabeza del rebaño, sino sobre todo que piensa en cada uno de nosotros, y nos piensa como el amor de su vida. Pensemos en esto: yo para Cristo soy importante. Él piensa en mí, soy insustituible, valgo el precio infinito de su vida. Y esto no es una forma de hablar: Él dio realmente su vida por mí, murió y resucitó por mí. ¿Por qué? Porque me ama y encuentra en mí una belleza que yo a menudo no veo» (*Regina Coeli*, 21 de abril de 2024).

Es una maravilla admirable e incomprensible. San Francisco de Asís,

arrebatado de amor preguntaba con profunda reverencia «¿Quién eres tú..., quién soy yo?», actitud unida, al mismo tiempo, a una disposición de confianza, de gratitud, de amor, de inmenso gozo filial, de prontitud para hacer la voluntad del Padre.

Los santos nos muestran esa intensidad de amor y de intimidad con el Pastor. Jesús nos considera el amor de su vida, y las ovejas de su rebaño, que confían y se entregan, confiesan su amor; así, por ejemplo, conocemos como santa Teresita había grabado en su celda las palabras «Jesús es mi único amor».

A María, la Madre del Amor, le pedimos que nos ayude a vivir el amor y la intimidad con nuestro Buen Pastor.

Lectures
de la missa
diària
i santoral

12. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)

[Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,1-10]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ Dimarts [Ac 11,19-26 / Sl 86 / Jn 10,22-30]

Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prevere basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Betharram; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA, 1872).

14. ■ Dimecres [Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15,9-17]

Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Dijous [Ac 13,13-25 / Sl 88 / Jn 13,16-20]

Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia. Sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Les-tonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

16. □ Divendres [Ac 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6]

Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; sant Germer, bisbe.

17. □ Dissabte [Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14]

Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

18. □ † Diumenge vinent, V Diumenge de Pasqua (lit. hores: 1a setm.)

[Ac 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jn 13,31-33a.34-35]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr. Sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona. Sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

DIUMENGE IV DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perge i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguien Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Salm responsorial (99)

R. Som el seu poble i el ramat que ell pastura.

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé continuaron desde Perge y llegaron a Antioquia de Pisidia. El sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos adoradores de Dios siguieron a Pablo y Bernabé, que hablaban con ellos exhortándolos a perseverar fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra del Señor. Al ver el gentío, los judíos se llenaron de envidia y respondían con blasfemias a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron con toda valentía: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te he puesto como luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el confín de la tierra".»

Cuando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y creyeron los que estaban destinados a la vida eterna.

La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas y adoradoras de Dios, y a los principales de la ciudad; provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron de su territorio. Estos sacudieron el polvo de los pies contra ellos y se fueron a Iconio.

Los discípulos, por su parte, quedaban llenos de alegría y de Espíritu Santo.

Salmo responsorial (99)

R. Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de todas las naciones, razas, pueblos y lenguas, de pie delante del trono y delante del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos.

Y uno de los ancianos me dijo: «Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono los apacentará y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Y Dios enjugará toda lágrima de sus ojos.»

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco, y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Lo que mi Padre me ha dado es más que todas las cosas, y nadie puede arrebatar nada de la mano de mi Padre. Yo y el Padre somos uno.»

COMENTARI

Jesús ens coneix i ens estima, és el nostre Bon Pastor

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Feliç aquella persona que en el curs de la seva vida ha trobat i té un bon guia, un bon mestre, un bon pastor, un bon company de camí que l'estima i l'ajuda a progressar. Jesús es presenta enmig nostre com el Bon Pastor que reuneix totes aquestes qualitats. Ens coneix per fora i per dins, perquè és Déu, i a més ha volgut compartir la seva vida amb nosaltres i mostrar-nos el seu amor.

Aturem-nos una mica i preguntem-nos qui som?, d'on venim?, cap on anem? i quin camí ens hi pot conduir. Cal sobretot que ens aturem i ens deixem tocar per aquest Déu, Bon Pastor, que tenim al costat, encara que físicament no el veiem. Meditem les seves paraules de vida i de pau i reconeguem-lo ben present en les celebracions de la fe.

Nosaltres i Jesús, el Bon Pastor, hem d'estar ben units i amb un continuat diàleg, d'oració confiada. Però sense descuidar ni els que tenim al nostre costat, ni aquells altres que potser estan més lluny i no veiem, però que necessiten la nostra ajuda, companyia i un bon guiatge.

Ens cal un Bon Pastor, que és Crist el Senyor, que dona la vida per les seves ovelles, i ha mort pel seu ramat. Ens guia ara i aquí, i ens condueix a la vida definitiva. Necessitem bons pastors perquè hi ha males herbes al nostre costat, i també hi ha llops que es volen aprofitar de nosaltres, fer-nos mal, arribant a la nostra vida fins a destrossar-la.

No podem viure tot sols, ni massa refiats de nosaltres mateixos. Hem de cercar en Jesús i en la comunitat de fe, qui ens guii, protegeixi i estimi. Tots els cristians som cridats a ser, en nom de Jesús, bons guies, mestres, educadors que animin, corregeixin, orientin i estimin els altres.

Tots ho hem de fer però d'una manera ben significativa, aquells que han estat cridats i instituïts per anar al davant de les comunitats: els bisbes, preveres i diaques, conjuntament amb els laics que hi poden col·laborar. Ells també tindran les seves dificultats, i han de deixar-se guiar per Crist, el Bon Pastor.

Preguem per tots ells, i que siguin molts els qui descobreixin que el Senyor els crida, i s'ofereixin per aquest gran missió.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 12 de maig, a les 11.30 h. Missa al santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell amb motiu de l'Aplec.

Dimarts 13 i dimecres 14 de maig, a les 17.30 h. Confirmacions dels alumnes de la Farga a la Catedral.

Dijous 15 de maig, a les 19.15 h. II Trobada de Pastoral Universitària a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

Divendres 16 de maig, a les 11 h. Consell Presbiteral al Bisbat. / **A les 19 h.** Escola de Pregària al Monestir de Sant Cugat.

Dissabte 17 de maig, a les 10 h. Consell Pastoral Diocesà al Bisbat. / **A les 10 h.** jornada formativa del SIPS al CaixaForum. / **A les 20 h.** confirmacions a la parròquia de la Puríssima de Sabadell.

Diumenge 18 de maig, a les 10.45 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Sadurní de la Roca del Vallès. / **A les 18 h.** ordenació diaconal de Bartomeu Reina Porras a la Catedral.

Notícies

La Missa funeral pel papa Francesc omple la Catedral de Terrassa. Dimarts 29 d'abril, la Catedral de Terrassa va acollir la Missa funeral pel papa Francesc, presidida per Mons. Salvador Cristau. En la seva homilia va destacar la seva alegria en l'evangelització, la misericòrdia i la proximitat. A l'acte van assistir fidels, seminaristes i autoritats com la tinenta d'alcalde de Terrassa, Patrícia Reche, l'alcaldesa de Sabadell, Marta Farrés, entre altres representants institucionals.

La Garriga celebra el vot de poble a Puiggraciós. El cap de setmana del 3 i 4 de maig, la Garriga ha celebrat el vot de poble a la Mare de Déu de Puiggraciós, un acte per agrair la pluja rebuda en el passat. Els fidels renoven cada any aquesta promesa amb una ro-

meria al santuari. Dissabte, la imatge va ser traslladada en processó a la parròquia per a una vetlla de pregària, i diumenge al matí va retornar al santuari amb una Eucaristia de fe i agraïment.

Terrassa acull la trobada interdiocesana sobre el Congrés de Vocacions. El 3 de maig, el bisbe Salvador va presidir a Terrassa una trobada interdiocesana sobre el Congrés de Vocacions, amb grups de treball per continuar la reflexió iniciada a Madrid, i va finalitzar amb una posada en comú i un refrigeri.

Cloenda del Curset de Cristiandat a la Casa Mare Ràfols de Vilafranca. Diumenge 4 de maig, al vespre, a la Casa Mare Ràfols de Vilafranca, es va

celebrar l'acte de cloenda del Curset de Cristiandat. Durant l'homilia es va reflexionar sobre el ressuscitat, la trobada amb Ell, i com aquesta experiència es viu en la vida quotidiana, destacant la importància d'estimar Déu. L'acte va culminar amb unes paraules finals del bisbe, agraint la participació i l'esforç dels assistents.

A més a més...

Jornada formativa del SIPS sobre la dignitat de la persona. Dissabte 17 de maig, de 10 a 13.30 h, tindrà lloc al CaixaForum Barcelona la jornada formativa en Pastoral de la Salut del SIPS, amb el títol «La dignitat infinita de l'ésser humà». La inscripció prèvia és gratuïta (places limitades) i es pot fer per e-mail (sips@ccatalunya@gmail.com), tels. (933 171 597 / 617 965 014, dimarts i dijous de 10 a 14 h) o a través del formulari: bit.ly/inscripciones2025.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Profesamos la fe en el Credo

Estamos acostumbrados, cuando participamos en la Misa dominical, a rezar juntos el credo después de la homilía del celebrante. Se trata de un texto que hemos aprendido a medida que nos hemos ido incorporando a las celebraciones desde pequeños o bien en edad adulta. Un texto que quizás lo recitemos de forma rutinaria y no siempre nos detenemos a pensar a fondo lo que estamos diciendo como comunidad que profesa su fe.

Pues bien, este año se cumplen 1.700 años de la elaboración de este texto. Fue en el concilio de Nicea, el primer concilio ecuménico en la historia de la Iglesia, en el año 325, cuando los padres conciliares tuvieron la necesidad de poner por escrito cuál es el núcleo, el centro de nuestra fe, especialmente cuando existían algunos teólogos que mantenían posiciones y doctrinas diferentes en referencia a quien es Jesucristo, si es Dios o es hombre, o si es a la vez ambas cosas. No era un tema menor, puesto que la Iglesia se jugaba su esencia teológica. Aquel concilio trató otros temas más organizativos y disciplinarios para ponerse de acuerdo en esa Iglesia naciente.

Nicea inauguró una práctica en la Iglesia, ya que a ese concilio han seguido veinte más a lo largo de la historia, y cada uno de ellos ha sido un momento importante que ha ayudado a consolidar y proyectar la vida cristiana en cada momento de la historia.

Por este motivo, este aniversario es especial en la vida de la Iglesia. A lo largo de este año, en todo el mundo se han organizado simposios y también en nuestra Facultad de Teología, conferencias en centros y parroquias y celebraciones, como la que tendrá lugar este sábado en la Sagrada Familia, con una oración ecuménica para dar gracias a Dios por la celebración de este evento.

Pero volvamos a la profesión de fe que nos reúne a todos los cristianos. En el credo confesamos en primer lugar la esencia de Dios. Tal y como Jesucristo nos ha revelado, Dios es comunión de amor, es Trinidad, es la Santísima Trinidad. En él hay tres personas bien definidas y bien unidas: el Padre, creador, que da el amor; el Hijo, engendrado, no creado, que recibe el amor y da la vida por nosotros, haciéndose hombre y

redimiéndonos del pecado; y el Espíritu Santo, igual al Padre y al Hijo, que es ese amor, dador de vida, y que habita en el corazón de cada bautizado.

Esta es la fe que nos une entre todos los cristianos, de confesiones diversas, pero unidos en la misma fe. Que Dios sea comunión de amor, comunión trinitaria significa que se manifiesta como lo que es, y hace que nosotros estemos llamados a la comunión personal y comunitaria con Él. Por eso profesamos también que creemos en la Iglesia, como expresión y signo de esta comunión con Dios. La Iglesia que profesamos que es una, como Jesucristo la quiso, santa por la presencia de Dios, católica, universal y presente en todas partes, y apostólica, ya que recibe el mandato del Señor a través de los apóstoles. En esta Iglesia, donde habita la presencia de Dios, nosotros hemos recibido el don de la fe, somos miembros y practicamos la caridad como discípulos y seguidores de Aquel que es amor y caridad infinita.

Cada domingo cuando celebramos el centro de nuestra fe en la Eucaristía, profesamos lo que creemos con el compromiso de ser dignos miembros de esta comunidad que es la Iglesia reunida por Cristo. Una comunidad variada y heterogénea, abierta y acogedora, con una misión evangelizadora, que busca vivir la caridad y el amor de Dios, Padre, Hijo y Espíritu Santo. Demos gracias a Dios.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

